

обикаляше около слончето. Мжчеше се да му помогне да стане. Но напраздно. То бѣше вече трупъ. Редъ дни тя не се отдѣляше отъ него, докато единъ день пещерни мечки, хиени и вълци свършиха съ трупъ.

Тия слонове, въ науката наричани *мамути*, сж живѣли нѣкога и въ България. Части отъ скелети, отдѣлни кости и жби сж намирани на разни мѣста. Въ геологическата сбирка при Софийския университетъ може да видите многобройни останки отъ тѣзи великани, които още преди хиляди години сж изчезнали и сега никжде не се срѣщатъ. Нѣкогашнитѣ хора, наши далечни пра-дѣди, сж водили трудна борба съ мамутитѣ. Защото тѣ сж притежавали необикновена сила и сж били крайно свирепи. Съ кременни копия и стрели не е било мислимо да се прободатъ дебелия кожа на грамадния мамутъ. Неговитѣ дълги до 2¹/₂ м. бивни жби и невѣроятно силниятъ хоботъ сж били страшно оръжие, много по-страшно отъ копието и стрелата. Съ единъ ударъ на хобота или бивнитѣ жби мамутътъ е можелъ да повали нѣколко души на земята. Но все пакъ човѣкътъ е измислилъ начинъ да убива и тия великани. Да разгледаме внимателно картината, дадена на обр. 2. Тя ни разказва нѣща, които сж ставали преди много хиляди години. Въ обширното поле се вѣдятъ стада отъ мамути. Но кой би се усмѣлилъ да се приближи до тѣхъ. Бавно се движатъ тѣ отъ едно мѣсто на друго и въ кратко време унищожаватъ всичко онова, което може да имъ послужи за храна.

Тѣхниятъ водачъ съглежда грамадната купчина отъ млади зелени клонки и се отправя къмъ нея. Всички почватъ да заграбватъ съ хоботитѣ си сочните клонки и охотно ги дѣвчатъ. Случи се, обаче, нѣщо неочаквано. Единъ отъ мамутитѣ потъва въ яма заедно съ клонкитѣ. Напраздно животното се мжчи да излѣзе отъ ямата, макаръ последната да не е много дълбока. Подъ тежестта на тѣлото му дървета и клонки, покриващи яма-